

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 16. juni 2023

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslisters, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslisters.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-459/20	Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid <u>Emne:</u> Afledt opholdsret for tredjelandsstatsborgere (forælder-barn-relationen) <u>Spørgsmål:</u> I. Skal artikel 20 TEUF fortolkes således, at den er til hinder for, at en tredjelandsstatsborger, der forsørger sit mindreårige barn, der er EU-borger, nægtes ret til ophold i den medlemsstat, hvor den mindreårige er statsborger, når den mindreårige EU-borger i relation til tredjelandsstatsborgeren befinder sig i et faktisk afhængighedsforhold, og den mindreårige EU-borger befinder sig uden for medlemsstatens eller EU's område og aldrig har befundet sig på EU's område, hvorved den mindreårige EU-borger faktisk nægtes adgang til EU's område? II. (a) Skal (mindreårige) EU-borgere have en interesse i at udøve de rettigheder, de har på grundlag af EU-borgerskabet, eller skal de godtgøre en sådan interesse? (b) Kan det i denne forbindelse spille en rolle, at mindreårige EU-borgere som regel ikke selvstændigt kan gøre rettigheder gældende og ikke selv kan bestemme deres opholdssted, men i så henseende er afhængige af deres forældre, og at dette kan medføre, at der på vegne af en mindreårig EU-borger gøres krav på, at denne udøver sine rettigheder som EU-borger, mens dette måske er i strid med andre hensyn som omhandlet i blandt andet Chavez-Vilchez-dommen? (c) Er disse rettigheder ubetingede i den forstand, at de ikke må mødes med hindringer, eller at den medlemsstat, i hvilken den (mindreårige) har statsborgerskab, selv er omfattet af en positiv forpligtelse til at muliggøre udøvelse af disse rettigheder? III. (a) Skal der ved bedømmelsen af, om der er tale om et afhængighedsforhold som omhandlet i punkt I, lægges afgørende vægt på det spørgsmål, om forælderen, tredjelandsstatsborgeren, for sin ansøgning om opholdsret eller for afgørelsen om afslag på opholdsret blev truffet eller for det tidspunkt, hvor en national retsinstans skal træffe afgørelse i en på grund af dette afslag indledt juridisk procedure, varetog den daglige omsorg for den mindreårige EU-borger, eller om der findes andre, som tidligere har påtaget sig denne omsorg og/eller kan fortsætte hermed?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Til orientering: Social-, Bolig- og Ældreministeriet	Dom	22.06.23

	(b) Kan det herved kræves, at den mindreårige EU-borger, for at denne faktisk kan udøve sine rettigheder som EU-borger, flytter til EU's område til sin anden forælder, der er EU-borger, men som muligvis ikke længere har forældremyndigheden over den mindreårige? (c) Har det i bekræftende fald nogen betydning, om denne forælder ikke har forældremyndigheden og/eller ikke båret den retlige, økonomiske og følelsesmæssige forsørgelse og ikke er beredt til at påtage sin denne forsørgelse af den mindreårige? (d) Såfremt det fastslås, at forælderen, tredjelandstatsborgeren, alene har forældremyndigheden over den mindreårige EU-borger, betyder dette da, at spørgsmålet om den retlige, økonomiske og/eller følelsesmæssige forsørgelse, skal tillægges mindre vægt?			
C-311/22	Moesgaard Meat 2012 (forelagt af Højesteret) <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal bilag I, punkt 6.4.a, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2010/75/EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner (integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening) fortolkes således, at »produktion af slagtekroppe« omfatter den slagteproces, der foregår, fra dyret bliver taget fra opstaldningen, bedøves og aflives, indtil der foreligger store standardudskæringer, således at slagtedyrets vægt skal beregnes for afskæring af hals og hoved samt udtagning af organer og indvolde, eller omfatter »produktion af slagtekroppe« produktionen af svinekroppe efter udtagning af organer og indvolde og efter afskæring af hals og hoved og efter aflødning og nedkøling, således at slagtedyrets vægt først skal beregnes på dette tidspunkt? 2. Skal bilag I, punkt 6.4.a, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2010/75/EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner (integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening) fortolkes således, at der ved opgørelsen af antal produktionsdage, der indgår i kapaciteten »pr. dag«, alene skal medregnes de dage, hvor bedøvelse, aflivning og umiddelbar opskæring af slagtesvinet finder sted, eller skal der også medregnes de dage, hvor der forekommer slagtemæssige behandlinger af slagtesvinene, herunder klargøring af dyret til slagtning, nedkøling af det slagtede dyr og afskæring af dyrets hoved og hals? 3. Skal bilag I, punkt 6.4.a, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2010/75/EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner (integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening) fortolkes således, at et slagteris »kapacitet« skal beregnes som den maksimale produktion pr. dag inden for 24 timer med forbehold for fysiske, tekniske eller juridiske begrænsninger, som slagteriet faktisk iagttager, men dog ikke lavere end dets realiserede produktion, eller kan et slagteris »kapacitet« være lavere end dets realiserede produktion, f.eks. Hvis den realiserede produktion er sket under tilsidesættelse af defysiske, tekniske eller juridiske begrænsninger for produktionen, somer forudsat ved beregningen af slagteriets »kapacitet«?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljøministeriet Til orientering: Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	GA	29.06.23

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Sags-type	Proces-skridt	Dato
C-6/21 P C-16/21 P	Pharma Mar mod Kommissionen <u>Påstande:</u> — Den Europæiske Unions Rets dom af 28. oktober 2020 i sag T-594/18, Pharma Mar mod Kommissionen, ophæves. — Europa-Kommissionens gennemførelsesafgørelse C(2018) 4831 final af 17. juli 2018, hvorved Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 726/2004 gav afslag på markedsføringstilladelse for det humanmedicinske lægemiddel »Aplidin — plitidepsine«, opretholdes, og Kommissionen frifindes. — Subsidiært hjemvises sagen til Retten. — Ansøgeren tilpligtes at betale sagsomkostninger ved Retten og ved Domstolen.	Lægemiddelstyrelsen	O-sag	Dom	22.06.23
C-427/21	ALB FILS KLINIKEN <u>Sagen vedrører:</u> 1) Finder artikel 1, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/104/EF af 19. november 2008 om vikararbejde anvendelse, hvis en arbejdstagers opgaver – som fastsat i § 4, stk. 3, i Tarifvertrag für den öffentlichen Dienst (overenskomst for den	Miljøministeriet Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	22.06.23

	offentlige tjeneste »TVöD«) –overføres til en tredjemand, og denne arbejdstager, når ansættelsesforholdet med den hidtidige arbejdsgiver fortsat består, på dennes forlangendepermanent skal udføre arbejdsydelsen i henhold til ansættelseskontrakten hos tredjemanden og i denne forbindelse er underlagt tredjemandens faglige og organisatoriske instruktionsbeføjelse? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Er det foreneligt med beskyttelsesformålet med direktiv 2008/104/EF, hvis tilrådighedsstillelsen af personale som omhandlet i TVöD's § 4, stk. 3, undtages fra anvendelsesområdet for de nationale beskyttelsesbestemmelser i forbindelse med udsendelse af vikarer, som det sker ved § 1, stk. 3, nr. 2b, i Gesetz zur Regelung der Arbeitnehmerüberlassung (lov om ordning for vikarbureauer, herefter »AÜG«), således at disse beskyttelsesbestemmelser ikke finder anvendelse på tilfælde af tilrådighedsstillelse af personale?				
C-579/21	Pankki S <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal den ret til indsigt, som tilkommer den registrerede i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 1, i forbindelse med »personoplysninger« som omhandlet i forordningens artikel 4, nr. 1), fortolkes således, at oplysninger, der er indsamlet af den dataansvarlige, og hvoraf det fremgår, hvem der har behandlet den registreredes personoplysninger hvornår og til hvilket formål, ikke udgør oplysninger, som den registrerede har ret til indsigt i, navnlig fordi der er tale om oplysninger om den dataansvarliges medarbejdere? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, og den registrerede i medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 1, ikke har ret til indsigt i de i dette spørgsmål nævnte oplysninger, fordi de ikke udgør »personoplysninger« om den registrerede som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 1), skal der i den foreliggende sag da også tages hensyn til de oplysninger, som den registrerede har ret til indsigt i i henhold til artikel 15, stk. 1, litra [a] - h)]. a. Hvordan skal formålet med behandlingen som omhandlet i artikel 15, stk. 1, litra a), fortolkes med hensyn til omfanget af den registreredes ret til indsigt, dvs. kan formålet med behandlingen begrunde en ret til indsigt i brugerprotokoldataene, som den dataansvarlige har indsamlet, som f.eks. oplysninger om behandlerens personoplysninger, tidspunktet for og formålet med behandlingen af personoplysningerne? b. Kan de personer, der har behandlet J.M.'s kundeoplysninger, i denne forbindelse under visse kriterier anses for modtagere af personoplysningerne som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 15, stk. 1, litra c), som den registrerede har ret til at få oplysning om? 3. Er det relevant for sagen, at der er tale om en bank, som udøver en reguleret aktivitet, eller at J.M. på samme tid både arbejdede for banken og var kunde i den? 4. Er det relevant for bedømmelsen af ovenstående spørgsmål, at J.M.'s oplysninger blev behandlet før databeskyttelsesforordningens ikrafttrædelse?	Miljøministeriet Justitsministeriet Forsvarsministeriet	O-sag	Dom	22.06.23
C-588/21	Public.Resource.Org, Inc. og Right to Know CLG mod Europa-Kommissionen <u>Påstande:</u> - Den appellerede dom ophæves, og der gives aktindsigt i de ønskede dokumenter (EN 71-4:2013, EN 71-5:2015, EN 71-12:2013, og EN 12472:2005+A1:2009). Subsidiært hjemvises sagen til Retten. -Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne	Miljøministeriet	O-sag	GA	22.06.23
C-711/21 C-712/21	État belge, représenté par le Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration m.fl. <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal artikel 7 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 5, [artikel 6, stk. 6,] og artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, i lyset af dommen [af 19.6.2018, Gnandi (C-181/16, EU:C:2018:465)], fortolkes således, at den ret, der behandler et søgsmål til prøvelse af en afgørelse om tilbagesendelse, der er truffet efter en afgørelse om afslag på international beskyttelse, ved vurderingen af lovligheden af afgørelsen om tilbagesendelse kun kan tage hensyn til ændringer i omstændighederne, der er af en sådan art, at de har en væsentlig indvirkning på vurderingen af situationen i lyset af ovennævnte artikel 5, og som er indtrådt inden Conseil du	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	Dom	22.06.23

	Contentieux des Etrangers' afslutning af den internationale beskyttelsesprocedure? 2. Skal de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsskatsborgere med ulovligt ophold, være indtrådt på et tidspunkt, hvor udlændingen havde lovligt ophold eller tilladelse til at forblive?»				
C-823/21	Kommissionen mod Ungarn <u>Påstande:</u> —Det fastslås, at Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6 i direktiv 2013/32 (1), sammenholdt med chartrets artikel 18, idet denne medlemsstat gør adgangen til proceduren for international beskyttelse og til at indgive en ansøgning om international beskyttelse for tredjelandsskatsborgere, der befinder sig på det ungarske område, herunder ved dets grænse, betinget af, at de gennemfører en forudgående procedure ved en ungarsk diplomatisk repræsentation i et tredjeland. —Ungarn tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	Dom	22.06.23
C-259/22 P	Arysta LifeScience Great Britain mod Kommissionen <u>Påstande:</u> Den appellerede dom ophæves. Den anfægtede forordning 1 annulleres, og appellanten tilkendes godtgørelse af sine omkostninger i forbindelse med nærværende appelsag og sagen for Retten, eller appellanten tilkendes godtgørelse af sine omkostninger i forbindelse med nærværende appelsag, og sagen hjemvises til Retten til fornyet prøvelse.	Miljøministeriet	O-sag	Dom	22.06.23
C-321/22	Provident Polska <u>Sagen vedrører:</u> 1. Skal artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler fortolkes således, at bestemmelsen giver mulighed for at anse en kontraktbestemmelse, der tillader den erhvervsdrivende at opkræve et gebyr eller en provision med et beløb, der er unormalt højt i forhold til ydelsen, for et urimeligt kontraktvilkår? 2. Skal artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler og princippet om effektivitet fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for nationale retsfor skrifter eller den retlige fortolkning af disse forskrifter, hvorefter det er en nødvendig betingelse for at behandle forbrugers krav mod den erhvervsdrivende med henblik på at erklære aftalen eller den del heraf, der indeholder urimelige kontraktvilkår, for ugyldig eller uvirksom, at forbrugeren har en retlig interesse? 3. Skal artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler og princippet om effektivitet, om proportionalitet og om retssikkerhed fortolkes således, at en låneaf tale, hvis eneste kontraktvilkår fastsætter, hvordan lånet skal tilbagebetales, er blevet erklæret for at være et urimeligt kontraktvilkår, ikke kan finde anvendelse efter, at denne betingelse er blevet fjernet, og at aftalen derfor er ugyldig?	Justitsministeriet	O-sag	GA	22.06.23
C-549/22	Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal associeringsaftalens artikel 68, stk. 4, fortolkes således, at den finder anvendelse på en i Algeriet bosat person, der er efterladt efter en arbejdstager, og som ønsker at eksportere sin efterladteydelse til Algeriet? I bekræftende fald, 2. Skal associeringsaftalens artikel 68, stk. 4, henset til dens ordlyd, formål og art fortolkes således, at den har direkte virkning, således at personer, som denne bestemmelse finder anvendelse på, direkte kan gøre den gældende ved medlemsstaternes domstole for at opnå, at hermed stridende nationalretlige bestemmelser ikke finder anvendelse? I bekræftende fald, 3. Skal associeringsaftalens artikel 68, stk. 4, fortolkes således, at den er til hinder for anvendelse af bopælslandsprincippet som omhandlet i artikel 17, stk. 3, i Anw [Algemene nabestaandenwet (den almindelige lov om ydelser til efterladte)], som fører til en begrænsning af eksport til Algeriet af ydelser til efterladte?	Erhvervsministeriet	F-sag	MF	28.06.23
T-207/21 R	Polynt SpA v European Chemicals Agency <u>Anmodningen vedrører:</u> Application under Article 263 TFEU for annulment of the Decision of the Board of Appeal of the European Chemicals Agency (ECHA), of 9 February 2021, concerning the performance of new	Miljøministeriet	O-sag	Dom	28.06.23

	tests as part of the evaluation of the substance Hexahydro-4-methylphthalic anhydride (Case A-015-2019) pursuant to Article 40 of Regulation (EC) No 1907/2006 of 18 December 2006 concerning the Registration, Evaluation, Authorisation and Restrictions of Chemicals (REACH)				
C-444/21	Europa-Kommissionen mod Irland Påstande: <u>Sagen vedrører:</u> —Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 4, og artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (1) (herefter »direktivet«), —ved ikke hurtigst muligt og inden for højst seks år at have udpeget 217 lokaliteter ud af de 423 lokaliteter af fællesskabsbetydning på Irlands område i det atlantiske biogeografiske område, som blev opført i Kommissionens beslutning 2004/813/EF af 7. december 2004 (2), som ajourført ved Kommissionens beslutning 2008/23/EF af 12. november 2007 (3) og Kommissionens beslutning 2009/96/EF af 12. december 2008 (4), som særlige bevaringsområder, —ved ikke at have fastsat lokalitetsspecifikke detaljerede bevaringsmålsætninger for 140 lokaliteter ud af de 423 lokaliteter, som er opført i de førnævnte beslutninger fra Kommissionen, —og ved ikke at have iværksat de nødvendige bevaringsforanstaltninger, der opfylder de økologiske behov for naturtyperne i bilag I og arterne i bilag II til direktivet for nogen af de 423 lokaliteter, der er opført i de førnævnte beslutninger fra Kommissionen. —Irland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljøministeriet	O-sag	Dom	29.06.23
C-61/22	Landeshauptstadt Wiesbaden <u>Sagen vedrører:</u> Er forpligtelsen til optagelse og lagring af fingeraftryk på identitetskort i henhold til artikel 3, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1157 af 20. juni 2019 om styrkelse af sikkerheden af unionsborgeres identitetskort og af opholdsdokumenter, der udstedes til unionsborgere og deres familiemedlemmer, som udøver deres ret til fri bevægelighed (EUT L 188 af 12.07.2019, s. 67), i strid med trin højere EU-ret, navnlig med a) artikel 77, stk. 3, i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde b) artikel 7 og 8 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder c) artikel 35, stk. 10, i generel forordning om databeskyttelse, og er forpligtelsen derfor af en af de pågældende grunde ugyldig?	Udlændinge- og Integrationsministeriet Justitsministeriet Datatilsynet	O-sag	GA	29.06.23
C-232/22	Cabot Plastics Belgium <u>Sagen vedrører:</u> 1) Skal artikel 44 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 og artikel 11 i Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/[2011] af 15. marts 2011 i en situation, hvor en afgiftspligtig person, der er etableret i en medlemsstat, leverer tjenesteydelser til en anden afgiftspligtig person, der handler i denne egenskab, og som har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed uden for EU, når disse er juridisk adskilte og selvstændige enheder, men indgår i samme koncern, når tjenesteyderen forpligter sig kontraktligt til at anvende sit produktionsudstyr og sit personale alene til produktionen af varer til modtageren, og når denne modtager dernæst sælger disse varer til levering med tjenesteyderens logistikstøtte som afgiftspligtige varer med leveringssted i den omhandlede medlemsstat, fortolkes således, at en afgiftspligtig person, der er etableret uden for EU, anses for at råde over et fast forretningssted i denne medlemsstat? 2) Skal artikel 44 i direktiv 2006/112/EF og artikel 11 i Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/[2011] af 15. marts 2011 om foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem fortolkes således, at en afgiftspligtig person kan råde over et fast forretningssted, når de dertil krævede menneskelige og tekniske midler er tjenesteyderens, som er juridisk selvstændig, men tilhører samme koncern, og som forpligter sig kontraktligt til at anvende disse midler alene til fordel for den nævnte afgiftspligtige person? 3) Skal artikel 44 i Rådets direktiv 2006/112/EF og artikel 11 i Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/[2011] af 15. marts 2011 om foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem fortolkes således, at en afgiftspligtig person råder over et fast forretningssted i sin tjenesteyders medlemsstat, i kraft af at denne til den	Skatteministeriet	O-sag	Dom	29.06.23

	afgiftspligtige person og i henhold til en ved eksklusivaf tale indgået forpligtelse leverer en række tillægsydelser eller supplerende ydelser til en lønforarbejdning i snæver forstand og således bidrager til gennemførelsen af salgsaftaler, som denne afgiftspligtige person indgår fra sit hjemsted uden for Den Europæiske Union, men som giver anledning til, at der i henhold til momsloven leveres afgiftspligtige varer på den nævnte medlemsstats område?				
C-252/21	Facebook e.a. <u>Sagen vedrører:</u> 1. a) Er artikel 51 ff. i forordning nr. 2016/679 til hinder for, at en national kartelmyndighed i en medlemsstat, såsom Bundeskartellamt, der ikke er tilsynsmyndighed som omhandlet artikel 51 ff. i forordning nr. 2016/679, og i hvilken medlemsstat en virksomhed med hjemsted uden for Den Europæiske Union har en etablering, der inden for markedsføring, kommunikation og PR bistår denne virksomheds hovedvirksomhed, som er beliggende i en anden medlemsstat og som har eneansvaret for behandlingen af personoplysninger på hele Den Europæiske Unions område, for det kartelretlige misbrugstilsyn fastslår, at hovedvirksomhedens kontraktbetingelser vedrørende behandling af oplysninger og gennemførelsen heraf udgør en tilsidesættelse af forordning nr. 2016/679, og vedtager en afgørelse om, at denne tilsidesættelse skal bringes til ophør? b) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: Er artikel 4, stk. 3, TEU til hinder herfor, når den ledende tilsynsmyndighed i den medlemsstat, hvor hovedvirksomheden er beliggende, som [org. s. 3] omhandlet i artikel 56, stk. 1, i forordning nr. 2016/679 samtidig underkaster hovedvirksomhedens kontraktbetingelser vedrørende behandling af oplysninger en undersøgelsesprocedure? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: 2. a) Udgør det forhold, at en internetbruger enten kun besøger eller også indtaster informationer, f.eks. ved registrering eller bestillinger, på websteder eller apps, der vedrører kriterierne i artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 2016/679, såsom dating-apps, partnerbørser for homoseksuelle, politiske partiers websteder eller sundhedswebsteder, og en anden virksomhed såsom Facebook Ireland gennem grænseflader på disse websteder eller i disse apps såsom »Facebook Business Tools« eller gennem cookies eller lignende lagringsteknologier indsat på internetbrugerens computer eller mobile terminaludstyr indsamler oplysninger om brugerens besøg på disse websteder og apps og om de informationer, som brugeren har indtastet, sammenstiller disse oplysninger med oplysningerne om brugerens Facebook.com-konto og anvender dem, behandling af følsomme oplysninger i forordningens forstand for så vidt angår indsamlingen og/eller sammenstillingen og/eller anvendelsen? b) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: Indebærer besøg på disse websteder og apps og/eller indtastning af informationer og/eller tryk på knapper på disse websteder eller apps (»sociale plugins« såsom »synes godt om«, »del« eller »Facebook login« eller »account kit«) fra en udbyder som Facebook Ireland, at brugeren i kraft af selve besøget og/eller indtastningen tydeligvis har offentliggjort oplysningerne som omhandlet i artikel 9, stk. 2, litra e), i forordning nr. 2016/679? 3. Kan en virksomhed som Facebook Ireland, der driver et annoncefinansieret og digitalt socialt netværk og i sine tjenestevilkår tilbyder persontilpasset indhold og markedsføring, netværkssikkerhed, produktforbedring og en ensartet og velfungerende brug af alle koncernens produkter, påberåbe sig den begrundelse, at behandlingen er nødvendig af hensyn til opfyldelsen af en kontrakt som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2016/679, eller er nødvendig for at forfølge en legitim interesse som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra f), i forordning nr. 2016/679, når den med henblik på disse formål indsamler oplysninger fra andre af koncernens tjenester og [org. s. 4] fra tredjeparters websteder og apps gennem grænseflader på disse websteder og apps såsom »Facebook Business Tools« eller gennem cookies eller lignende lagringsteknologier indsat på internetbrugerens computer eller mobile terminaludstyr, sammenstiller oplysningerne med brugerens Facebook.com-konto og anvender dem? 4. Kan også – det forhold, at brugerne er mindreårige, af hensyn til persontilpasningen af indhold og markedsføring, produktforbedring, netværkssikkerhed og ikkemærkedsføringssæmsig kommunikation med brugeren, – levering af målinger, analyser og øvrige virksomhedsservices til markedsføringskunder, udviklere og øvrige partnere, således at disse	Forbrugerombudsmanden Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	04.07.23

	kan evaluere og forbedre deres ydelser,– levering af marketingkommunikation med brugeren, således at virksomheden kan forbedre sine produkter og gennemføre direct marketing,– forskning og innovation til gavn for samfundet med henblik på at fremme niveauet for teknologiske fremskridt eller den videnskabelige forståelse vedrørende vigtige sociale emner og at øve positiv indflydelse på samfundet og verden,– det forhold, at der gives oplysninger til retshåndhævende myndigheder og besvares juridiske anmodninger med henblik på at forhindre, opklare og retsforfølge strafbare handlinger, ulovlig brug, tilsidesættelser af tjenestevilkårene og politikkerne og andre former for skadelig adfærd, i en sådan situation udgøre en legitim interesse som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra f), i forordning nr. 2016/679, når virksomheden med henblik på disse formål indsamler oplysninger fra andre af koncernens tjenester og fra tredjeparters websteder og apps gennem grænseflader på disse websteder og apps såsom »Facebook Business Tools« eller gennem cookies eller lignende lagringsteknologier indsat på internetbrugerens computer eller mobile terminaludstyr, sammenstiller oplysningerne med brugerens Facebook.comkonto og anvender dem? Kan indsamling af oplysninger fra andre af koncernens tjenester og fra tredjeparters websteder og apps gennem grænseflader på disse websteder og apps såsom »Facebook Business Tools« eller gennem cookies eller lignende lagringsteknologier indsat på internetbrugerens computer eller mobile terminaludstyr, sammenstilling med brugerens Facebook.com-konto og anvendelse heraf eller anvendelse af oplysninger, der allerede [org. s. 5] i anden sammenhæng er blevet indsamlet og sammenstillet lovligt, i en sådan situation i specifikke tilfælde også være begrundet i henhold til artikel 6, stk. 1, litra c), d) og e), i forordning nr. 2016/679 med henblik på f.eks. at besvare et gyldigt retligt spørgsmål vedrørende bestemte oplysninger [litra c)], at bekæmpe skadelig adfærd og fremme sikkerheden [litra d)] eller af hensyn til forskning til gavn for samfundet og til fremme af beskyttelse, integritet og sikkerhed [litra e)]?				
C-670/22	Staatsanwaltschaft Berlin Spørgsmål: 1. Vedrørende fortolkningen af kriteriet »udstedelsesmyndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, sammenholdt med artikel 2, litra c), i direktiv 2014/41 a) Skal en europæisk efterforskningskendelse med henblik på indsamling af bevismateriale, som allerede befinder sig i fuldbyrdelsesstaten (her Frankrig), udstedes af en ret, hvis den tilgrundliggende bevisindsamling i henhold til udstedelsesstatens (her Tysklands) lovgivning skulle være blevet påbudt af retten i en sammenlignelig indenlandsk sag? b) Gælder dette subsidiært i det mindste i tilfælde, hvor fuldbyrdelsesstaten har gennemført den tilgrundliggende foranstaltning på udstedelsesstatens område med det formål at stille de indsamlede oplysninger til rådighed for efterforskningsmyndigheder i udstedelsesstaten med interesse for oplysningerne med henblik på retsforfølgning? c) Skal en europæisk efterforskningskendelse med henblik på indsamling af bevismateriale altid udstedes af en ret (eller et uafhængigt organ, som ikke varetager strafferetlig efterforskning) uanset de nationale kompetencebestemmelser i udstedelsesstaten, hvis foranstaltningen vedrører alvorlige indgreb i væsentlige grundlæggende rettigheder? 2. Vedrørende fortolkningen af artikel 6, stk. 1, litra a), i direktiv 2014/41 a) Er artikel 6, stk. 1, litra a), i direktiv 2014/41 til hinder for en europæisk efterforskningskendelse med henblik på overføring af oplysninger fra en aflytning af telekommunikation, som allerede er tilgængelige i fuldbyrdelsesstaten (Frankrig) – navnlig trafik- og lokaliseringsdata og optagelser af kommunikationsindhold – hvis den af fuldbyrdelsesstaten gennemførte aflytning har omfattet samtlige slutbrugere af en kommunikationstjeneste, der med den europæiske efterforskningskendelse anmodes om overføring af oplysninger fra samtlige tilslutninger, som er i brug på udstedelsesstatens område, og der hverken ved vedtagelsen og gennemførelsen af aflytningsforanstaltningen eller ved udstedelsen af den europæiske efterforskningskendelse forelå konkrete holdepunkter for, at disse individuelle brugere havde begået alvorlige strafbare handlinger? b) Er artikel 6, stk. 1, litra a), i direktiv 2014/41 til hinder for en sådan europæisk efterforskningskendelse, hvis integriteten af de oplysninger, der er indsamlet ved aflytningsforanstaltningen, ikke	Justitsministeriet	F-sag	MF	04.07.23

	kan kontrolleres som følge af den omfattende hemmeligholdelse, der udøves af myndighederne i fuldbyrdsstaten? 3. Vedrørende fortolkningen af artikel 6, stk. 1, litra b), i direktiv 2014/41 a) Er artikel 6, stk. 1, litra b), i direktiv 2014/41 til hinder for en europæisk efterforskningskendelse med henblik på overføring af telekommunikationsoplysninger, som allerede er tilgængelige i fuldbyrdsstaten (Frankrig), hvis den aflytningsforanstaltning i fuldbyrdsstaten, der ligger til grund for indsamlingen af oplysningerne, i henhold til udstedelsesstatens (Tysklands) lovgivning ville have været ulovlig i en sammenlignelig indenlandsk sag? b) Subsidiært: Gælder dette i hvert fald i tilfælde, hvor fuldbyrdsstaten har gennemført aflytningen på udstedelsesstatens område og i dennes interesse? 4. Vedrørende fortolkningen af artikel 31, stk. 1 og 3, i direktiv 2014/41 , som er i strid med EU-retten, følge umiddelbart af det EU-retlige effektivitetsprincip? M.fl. spg.				
C-420/22	NW Spørgsmål: 1) Skal artikel 10, stk. 1, i Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) – samt, i det foreliggende tilfælde, chartrets artikel 7 og 24 – fortolkes således, at denne bestemmelse kræver, at en myndighed i en medlemsstat, som af hensyn til den nationale sikkerhed og/eller den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed har truffet afgørelse om inddragelse af en tidligere meddelt opholdstilladelse som fastboende udlænding, og den specialiserede myndighed, som har fastslået den fortrolige karakter af informationerne, skal sikre, at den berørte tredjelandsstatsborger og dennes retlige repræsentant under alle omstændigheder har ret til adgang til i det mindste essensen af de fortrolige eller klassificerede informationer, som den afgørelse, der er truffet af ovennævnte hensyn, støtter sig på, og til at gøre brug af disse informationer i proceduren vedrørende afgørelsen, såfremt den ansvarlige myndighed har anført, at en sådan videregivelse ville være i strid med hensynet til den nationale sikkerhed? 2) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, hvad skal der da, i lyset af chartrets artikel 41 og 47, præcist forstås ved »essensen« af de fortrolige grunde, som den pågældende afgørelse støtter sig på? 3) Skal artikel 10, stk. 1, i direktiv 2003/109, i lyset af chartrets artikel 47, fortolkes således, at den ret i en medlemsstat, der træffer afgørelse om lovligheden af den specialiserede myndigheds udtalelse, der er baseret på en begrundelse om fortrolige eller klassificerede informationer, og af den materielle afgørelse på udlændingområdet, der er baseret på denne udtalelse, skal have kompetence til at undersøge, om fortroligheden er retmæssig (om den er nødvendig og proportional), og til ved sin egen afgørelse at bestemme, hvis den finder, at fortroligheden er retsstridig, at den berørte og dennes retlige repræsentant skal have adgang til og mulighed for at anvende alle de informationer, der ligger til grund for de administrative myndigheders udtalelse og afgørelse, eller, hvis den finder, at fortroligheden er retmæssig, at bestemme, at den pågældende kan få adgang til og anvende i det mindste essensen af de fortrolige informationer i den udlændingesag, der vedrører den pågældende? 4) Skal artikel 9, stk. 3, og artikel 10, stk. 1, i direktiv 2003/109, sammenholdt med chartrets artikel 7, artikel 24, artikel 51, stk. 1, og artikel 52, stk. 1, fortolkes således, at de er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter en afgørelse på udlændingområdet om inddragelse af en tidligere meddelt opholdstilladelse som fastboende udlænding består i en ubegrundet afgørelse, som i) udelukkende er baseret på en automatisk henvisning til en bindende og ufravigelig udtalelse fra den specialiserede myndighed, som ligeledes er ubegrundet, og hvori det fastslås, at der foreligger en fare for eller et brud på den nationale sikkerhed, den offentlige sikkerhed eller den offentlige orden, og ii) er blevet vedtaget uden en grundig undersøgelse af, om der i den konkrete sag foreligger grunde vedrørende den nationale sikkerhed, den offentlige sikkerhed eller den offentlige orden, og uden at der er taget hensyn til de individuelle omstændigheder og kravene om nødvendighed og proportionalitet?	Udlændinge- og Integrationsministeriet	F-sag	MF	05.07.23

C-528/22	PQ Spørgsmål: 1) a) Skal artikel 20 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (herefter »TEUF«), sammenholdt artikel 7 og 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en medlemsstats praksis, der består i at træffe en afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse, der tidligere er blevet udstedt til en tredjelandsstatsborger – eller om afslag på vedkommendes ansøgning om forlængelse af opholdsretten (en ansøgning om national permanent opholdstilladelse i den foreliggende sag) – hvis mindreårige barn og samlever er stats borgere i en EU-medlemsstat og opholder sig i den pågældende stat, uden at det forudgående undersøges, om det berørte familiemedlem, som er tredjelandsstatsborger, kan påberåbe sig en afledt opholdsret i henhold til artikel 20 TEUF? b) Skal artikel 20 TEUF, sammenholdt med chartrets artikel 7, artikel 24, artikel 51, stk. 1, og artikel 52, stk. 1, fortolkes således, at for så vidt som en afledt opholdsret i henhold til artikel 20 TEUF finder anvendelse, bevirker EU-retten, at nationale administrative og retslige myndigheder ligeledes skal anvende EU-retten, når de træffer en afgørelse på udlændingeområdet om en ansøgning om forlængelse af opholdsretten (en ansøgning om national permanent opholdstilladelse i den foreliggende sag), og når de anvender undtagelserne vedrørende den nationale sikkerhed, den offentlige sikkerhed eller den offentlige orden som begrundelse for den pågældende afgørelse, samt når de, såfremt det godtgøres, at sådanne hensyn foreligger, undersøger nødvendigheden og proportionaliteten, der begrundet begrænsningen af opholdsretten? 2) Skal artikel 20 TEUF, sammenholdt med chartrets artikel 47 – samt, i det foreliggende tilfælde, chartrets artikel 7 og 24 – fortolkes således, at denne bestemmelse kræver, at en myndighed i en medlemsstat, som af hensyn til den nationale sikkerhed og/eller den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed har truffet afgørelse om inddragelse af en tidligere meddelt opholdstilladelse som fastboende udlænding eller om en ansøgning om forlængelse af opholdsretten, og den specialiserede myndighed, som har fastslået den fortrolige karakter af informationerne, skal sikre, at den berørte tredjelandsstatsborger og dennes retlige repræsentant under alle omstændigheder har ret til adgang til i det mindste essensen af de fortrolige eller klassificerede informationer, som den afgørelse, der er truffet af ovennævnte hensyn, støtter sig på, og til at gøre brug af disse informationer i proceduren vedrørende afgørelsen, såfremt den kompetente myndighed har anført, at en sådan videregivelse ville være i strid med hensynet til den nationale sikkerhed? 3) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, hvad skal der da, i lyset af chartrets artikel 41 og 47, præcist forstås ved »essensen« af de fortrolige grunde, som den pågældende afgørelse støtter sig på? 4) Skal artikel 20 TEUF, i lyset af chartrets artikel 47, fortolkes således, at den ret i en medlemsstat, der træffer afgørelse om lovligheden af den specialiserede myndigheds udtalelse, der er baseret på en begrundelse om fortrolige eller klassificerede informationer, og af den materielle afgørelse på udlændingeområdet, der er baseret på denne udtalelse, skal have kompetence til at undersøge, om fortroligheden er retmæssig (om den er nødvendig og proportional), og til ved sin egen afgørelse at bestemme, hvis den finder, at fortroligheden er retsstridig, at den berørte og dennes retlige repræsentant skal have adgang til og mulighed for at anvende alle de informationer, der ligger til grund for de administrative myndigheders udtalelse og afgørelse, eller, hvis den finder, at fortroligheden er retmæssig, at bestemme, at den pågældende kan få adgang til og anvende i det mindste essensen af de fortrolige informationer i den udlændingesag, der vedrører den pågældende? M.fl.	Udlændinge- og Integrationsministeriet	F-sag	MF	05.07.23
T-639/20	TIB Chemicals mod Kommissionen Påstande: — Delvis annullation af Kommissionens delegerede forordning (EU) 2020/1182 af 19. maj 2020, for så vidt som den angår stoffet dioctylindilaurat; [1] stannan, dioctyl-, bis(coco acyloxy)-derivater [2], og for så vidt som den ændrer bilag VI til forordning (EF) nr. 1272/2008 ved indførelse af stoffet sammen med den relevante klassificering og de relevante mærkningselementer i tabel 3 i del 3 i bilag VI til forordning (EF) nr. 1272/2008. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale samtlige afholdte omkostninger og udgifter i forbindelse med denne sag.	Miljøministeriet	O-sag	Dom	05.07.23

C-212/21 P C-223/21 P	EIB mod ClientEarth <u>Påstande:</u> Appellen antages til realitetsbehandling, og appellanten gives medhold. Den appellerede dom som angivet i domskonklusionen ophæves i sin helhed. Hvis Domstolen finder, at sagen er moden til påkendelse, træffes der afgørelse om frifindelse i første instans. ClientEarth tilpligtes at betale begge parter's sagsomkostninger i både appelsagen og sagen i første instans. ClientEarth mod EIB (appel) <u>Påstande:</u> Den appellerede dom ophæves. ClientEarth tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Miljøministeriet	O-sag	Dom	06.07.23
C-663/21	Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal der ved vurderingen af, om den status som asylberettiget, som en flygtning tidligere er blevet tildelt af den kompetente myndighed, kan tilbagekaldes af den grund, der er fastsat i artikel 14, stk. 4, litra b), i Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidier beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (omarbejdning), foretages en interesseafvejning som selvstændigt kriterium, hvorefter tilbagekaldelsen er betinget af, at offentlighedens interesser i tilbagesendelsen skal veje tungere end flygtningens interesse i opretholdelsen af tilflugtsstatens beskyttelse, idet forbrydelsens forkastelige karakter og den potentielle fare for samfundet skal opvejes mod udlændingens beskyttelsesinteresser – herunder omfanget og arten af de foranstaltninger, som den pågældende risikerer at blive genstand for? 2. Er bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold, navnlig artikel 4, 6, 8 og 9, til hinder for en national ordning, hvorefter der skal vedtages en afgørelse om tilbagesendelse over for en tredjelandstatsborger, hvis hidtidige opholdstilladelse som flygtning inddrages ved tilbagekaldelse af statussen som asylberettiget, selv hvis det allerede på tidspunktet for vedtagelsen af afgørelsen om tilbagesendelse står klart, at en udsendelse vil være ulovlig på ubestemt tid som følge af forbuddet mod refolement, og dette også fastslås ved en endelig afgørelse?	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	Dom	06.07.23
C-8/22	Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal artikel 14, [stk. 4, litra b,)] i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidier beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse fortolkes således, at denne bestemmelse foreskriver, at det er godtgjort, at der foreligger en fare for samfundet, alene med den begrundelse, at den person, der har flygtningestatus, er idømt straf ved en endelig dom for en alvorlig lovovertrædelse, eller skal den fortolkes således, at den omstændighed, at denne person er idømt straf ved en endelig dom for en alvorlig lovovertrædelse, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at godtgøre, at der foreligger en fare for samfundet? 2. Såfremt idømmelsen af en straf ved en endelig dom for en alvorlig lovovertrædelse ikke i sig selv er tilstrækkelig til at godtgøre, at der foreligger en fare for samfundet, skal artikel 14, [stk. 4, litra] b), i direktiv 2011/95/EU da fortolkes således, at denne bestemmelse kræver, at medlemsstaten godtgør, at appellanten efter sin dom fortsat udgør en fare for samfundet? Skal medlemsstaten godtgøre, at denne fare er reel og umiddelbar, eller er det tilstrækkeligt, at der findes en potentiel fare? Skal artikel 14, [stk. 4, litra] b), i direktiv 2011/95/EU, alene eller sammenholdt med proportionalitetsprincippet, fortolkes således, at denne bestemmelse kun tillader fratagelse af flygtningestatus, hvis denne fratagelse er forholdsmæssig, og den fare, som personen med flygtningestatus udgør, er tilstrækkeligt alvorlig til at begrunde denne fratagelse. 3. Såfremt medlemsstaten ikke skal godtgøre, at appellanten efter dommen fortsat udgør en fare for samfundet, og at denne fare er	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	Dom	06.07.23

	reel, umiddelbar og tilstrækkeligt alvorlig til at begrunde fratagelsen af flygtningestatus, skal artikel 14, [stk. 4, litra] b), i direktiv 2011/95/EU da fortolkes således, at denne bestemmelse indebærer, at truslen mod samfundet i princippet er godtgjort ved den omstændighed, at personen med flygtningestatus er blevet idømt straf ved en endelig dom for en alvorlig lovovertrædelse, men at denne kan godtgøre, at han ikke eller ikke længere udgør en sådan trussel?				
C-147/22	Kőzponti Nyomozó Főigazgatóság Spørgsmål: 1) Er princippet ne bis in idem, der er fastsat i artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) og artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen (herefter »gennemførelseskonventionen«), til hinder for, at der i en medlemsstat indledes en straffesag mod den samme person og for de samme handlinger, for hvilke der allerede er indledt en straffesag i en anden medlemsstat, og som er endeligt afsluttet ved en beslutning fra den offentlige anklager om, at efterforskningen skal indstilles? 2) Er det foreneligt med princippet ne bis in idem, der er fastsat i [chartrets] artikel 50 og [gennemførelseskonventionens] artikel 54, og er det endeligt til hinder for, at der i en medlemsstat indledes en ny straffesag mod den samme person og for de samme handlinger, at anklagemyndigheden, selv om det er muligt at genoptage en straffesag i en medlemsstat, indtil den strafbare handling er foreldet, ikke har anset det for berettiget at genoptage en sådan sag ex officio som følge af en beslutning fra anklagemyndigheden om at opgive straffesagen (efterforskningen) i den pågældende medlemsstat? 3) Er en efterforskning, der er indstillet med hensyn til en sigtet person, som ikke er blevet afhørt som mistænkt i forbindelse med et strafbart forhold, der vedrører dennes medsigtede, selv om der blev gennemført efterforskningsforanstaltninger mod den pågældende person som sigtet, og efterforskningen blev indstillet på grundlag af de oplysninger, der blev fremlagt efter en anmodning om retligt samarbejde, og efter at der blev givet oplysninger om bankkonti og afhøring af de medsigtede som mistænkte, foreneligt med princippet ne bis in idem, der er fastsat i [chartrets] artikel 50 og [gennemførelseskonventionens] artikel 54, og kan den anses for tilstrækkelig grundig og udtømmende?	Justitsministeriet	O-sag	GA	06.07.23
C-166/22	Hellfire Massy Residents Association Spørgsmål: Det første spørgsmål har følgende ordlyd: [Indebærer] de generelle EU-retlige principper, der følger af EU-rettens forrang, at en national procesregel, hvorefter en sagsøger under en retssag udtrykkeligt skal påberåbe sig de relevante retsfor skrifter, ikke kan udelukke, at en sagsøger, som bestrider den nationale rets forenelighed med givne EU-retlige for skrifter, også støtter sig til en anfægtelse baseret på retsdoktriner eller instrumenter, der skal anses for naturligt relevante for fortolkningen af disse EU-retlige for skrifter, såsom princippet om, at EU-miljøretten skal fortolkes i overensstemmelse med konventionen om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet, vedtaget i Århus, Danmark, den 25. juni 1998, som en integrerende del af Unionens retsorden[?] Det andet spørgsmål har følgende ordlyd: [Indebærer] artikel 12 og/eller 16 i direktiv 92/43/EØF og/eller disse bestemmelser, sammenholdt med artikel 9, stk. 2, i konventionen om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet, udfærdiget i Århus, Danmark, den 25. juni 1998, og/eller sammenholdt med princippet om, at medlemsstaterne skal træffe alle nødvendige specifikke foranstaltninger til effektiv gennemførelse af direktivet, at en national procesregel, hvorefter ensagsøger ikke må rejse et »hypotetisk spørgsmål«, men »skal være berørt i realiteten eller faktisk«, for vedkommende kan klage over den nationale lovgivnings forenelighed med EU-retten, ikke kan gøre gældende for at hindre en indsigelse fra en sagsøger, der har påberåbt sig retten til offentlig deltagelse i forbindelse med en administrativ afgørelse, og som derefter ønsker at anfægte gyldigheden af en bestemmelse i national lovgivning under henvisning til EU-retten i forventning om fremtidige skader på miljøet som følge af en påstået mangel i den nationale lovgivning, når der er en rimelig mulighed for en sådan fremtidig skade, navnlig fordi der er givet tilladelse til at bygge i et område, der er levested for arter, der er underlagt streng beskyttelse, og/eller fordi der ved anvendelse af forsigtighedsprincippet er mulighed for, at	Miljøministeriet	O-sag	Dom	06.07.23

	undersøgelser efter tilladelsen kan gøre det nødvendigt at ansøge om en fravigelse i henhold til direktivets artikel 16[?] Det tredje spørgsmål lyder: [Indebærer] artikel 12 og/eller 16 i direktiv 92/43/EØF og/eller disse bestemmelser sammenholdt med artikel 6, stk. 1-9, og/eller [artikel] 9, stk. 2, i konventionen om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet, udfærdiget i Århus, Danmark, den 25. juni 1998 og/eller med princippet om, at medlemsstaterne skal træffe alle nødvendige specifikke foranstaltninger til effektiv gennemførelse af direktivet, at en ordning for tilladelser til fravigelser, der er fastsat i national ret med henblik på at gennemføre direktivets artikel 16, ikke bør være parallel til og uafhængig af ordningen for tilladelser til at bygge, men bør være en del af en integreret godkendelsesproces, der omfatter en afgørelse truffet af en kompetent myndighed (i modsætning til en ad hocbedømmelse, som bygherren selv foretager på grundlag af en generel strafferetlig bestemmelse) med hensyn til, om der skal ansøges om en tilladelse til fravigelse på grund af forhold, der er opstået efter udstedelsen af tilladelsen til at bygge, og/eller som indebærer en afgørelse fra en kompetent myndighed om, hvilke undersøgelser der er nødvendige i forbindelse med vurderingen af, om der skal ansøges om en sådan tilladelse[?] Det fjerde spørgsmål har følgende ordlyd: [Indebærer] artikel 12 og/eller 16 i direktiv 92/43/EØF og/eller disse bestemmelser sammenholdt med artikel 6, stk. 1-9, og/eller artikel 9, stk. 2, i konventionen om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet, der blev indgået i Århus, Danmark, den 25. juni 1998, at der i forbindelse med et projekt, hvor tilladelsen til at bygge er blevet underkastet en passende vurdering i henhold til artikel 6, stk. 3, i direktiv 92/43/EØF, og i en sammenhæng, hvor der efter tilladelsen kan søges om en fravigelse i henhold til artikel 16 i direktiv 92/43/EØF, foreligger krav om en procedure med offentlighedens deltagelse i overensstemmelse med Århuskonventionens artikel 6[?]				
C-404/22	Ethnikos Organismos Pistopoiisis Prosonton & Epangelmatikou Prosanatolismou <u>Spørgsmål:</u> 1) a) Hvilken betydning skal tillægges begrebet virksomhed, som driver »erhvervsvirksomhed«, i artikel 2, litra a), i direktiv 2002/14/EF? b) Omfatter ovennævnte begreb privatretlige juridiske personer, såsom EOPPEP, der ved udøvelsen af sin kompetence til at certificere erhvervsuddannelsesinstitutioner handler som offentligretlig juridisk person og udøver offentlig myndighed, når der henses til, (i) at det med hensyn til nogle af dens aktiviteter, navnlig tilvejebringelse af enhver art og form for videreuddannelse til ministeriernes kompetente organer, uddannelses- og erhvervsuddannelsescentre og -organer, virksomheder samt arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer [artikel 14, stk. 2, litra ib), i lov nr. 4115/2013, A' 24], ikke er udelukket – således som det fremgår af bestemmelsen i artikel 14, stk. 2, litra ic), om fastsættelse af betingelserne for fysiske og juridiske personers levering af rådgivnings- og erhvervsuddannelsesydelser i landet – at der kan findes markeder, hvor kommercielle virksomheder udøver aktivitet i konkurrence med sagsøgeren; og (ii) at i henhold til den ovennævnte lovs artikel 23, stk. 1, litra d), omfatter sagsøgerens ressourcer indtægterne fra de aktiviteter og tjenesteydelser, som sagsøgeren enten tildeles af ministeriet eller leverer på vegne af tredjemand, såsom offentlige myndigheder, nationale og internationale organer, offentligretlige eller privatretlige juridiske personer samt privatpersoner, mens (iii) bestemmelserne i artikel 20 i lov nr. 4115/2013 fastsætter betaling af gebyrer, som har karakter af økonomisk modstykke, med hensyn til de øvrige tjenesteydelser? c) Er det for besvarelsen af det foregående spørgsmål relevant, at det med hensyn til hovedparten af den privatretlige juridiske persons aktiviteter (artikel 14, stk. 2, i lov nr. 4115/2013) kan formodes, at visse af disse kun udføres på markedet, og er det i givet fald tilstrækkeligt, at lovgiver har tilsigtet [artikel 14, stk. 2, litra ib), og artikel 23, stk. 1, litra d), i lov nr. 4115/2013], at sagsøgeren udfører sine aktiviteter, i det mindste delvist, som markedsaktør, eller skal det bevises, at sagsøgeren reelt opererer på markedet for så vidt angår visse specifikke aktiviteter?	Miljøministeriet	O-sag	Dom	06.07.23

	2) a) Hvilken betydning skal i lyset af artikel 4, stk. 2, litra b), i direktiv 2002/14/EF tillægges udtrykkene »situationen«, »strukturen« og »den forventede udvikling med hensyn til beskæftigelsen« i virksomheden, når der med hensyn til spørgsmål om disse aspekter foreligger en pligt til at informere og høre arbejdstagerne? b) Omfatter ovennævnte begreber det tilfælde, hvor nogle ansatte efter vedtagelsen af det interne reglement for den juridiske person, i den foreliggende situation EOPPEP, fjernes fra ledende stillinger, uden at disse stillinger slettes fra organisationsplanen, når der henses til, at disse stillinger er blevet tildelt disse personer midlertidigt, efter at det omhandlede organ har inkorporeret privatretlige juridiske personer, nærmere bestemt EKEPIS og .KEP, således at det må antages, at der er opstået en pligt til at informere og høre de berørte arbejdstagere, inden de fjernes fra disse stillinger? c) Er det for besvarelsen af det foregående spørgsmål relevant, (i) at arbejdstageren er blevet fjernet fra sin direktøropgave af hensyn til den juridiske persons gode drift og servicebehovene med henblik på, at den juridiske person kan forfølge de mål, som den er blevet indrettet til, eller at arbejdstageren ikke er blevet fjernet, fordi denne ikke opfyldte de tjenesteforpligtelser, som påhvilede denne i egenskab af midlertidig afdelingschef; (ii) at de ansatte, som er blevet fjernet fra ledende stillinger, fortsat indgår i den juridiske persons organisation; eller (iii) at andre personer er midlertidigt blevet tildelt ledende stillinger ved den samme beslutning fra det kompetente organ, hvorved de berørte ansatte er blevet fjernet fra ledende stillinger?				
--	--	--	--	--	--